

Carta del Prelat (agost 2008)

Seguint el sant Pare, el Prelat ens convida a aprofundir en la figura i els ensenyaments de sant Pau, i a treure'n conseqüències pràctiques per a la nostra vida en aquest any paulí: "Qui és Pau? Què em diu a mi?".

07/08/2008

Estimadíssims: que Jesús em guardi
les filles i els fills!

Us envio aquestes línies des de Manila, una de les etapes del viatge que m'ha dut per diversos països d'Àsia i Oceania. En tots els indrets he tingut ocasió de comprovar l'amor a Déu i la vibració apostòlica de les meves filles i dels meus fills. Entenc —amb les distàncies lògiques— i faig meves les paraules de sant Pau: *Donem sempre gràcies a Déu per tots vosaltres, fent memòria vostra en les nostres oracions, recordant incessantment a la presència del nostre Déu i Pare l'activitat de la vostra fe, el treball laboriós de la vostra caritat i la constància de la vostra esperança en nostre Senyor Jesucrist* [1]. Uniu-vos a aquest agraïment meu, repetint moltes vegades aquell *gratias tibi, Deus, gratias tibi!* que acudia amb naturalitat als llavis del nostre Pare, quan mirava aquesta *petita porció* de l'Església que és la Prelatura de l'Opus Dei.

Mentre recorrem aquest any especialment dedicat a l'Apòstol de tots els pobles, tenim ben present que —en inaugurar-lo— el Romà Pontífex ens suggeria: *no ens preguntem només: qui era Pau? Ens preguntem sobretot: qui és Pau? Què em diu a mi?* [2]. I, prenent el conegut text als Gàlates —*la meva vida d'ara en la carn, la visc per la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va oferir a si mateix per mi* [3]—, el Sant Pare afegia: *tot el que Pau fa, surt d'aquest centre. La seva fe és l'experiència de ser estimat per Jesucrist d'una manera totalment personal; és la consciència del fet que Crist ha afrontat la mort, no per alguna cosa anònima, sinó per amor a ell —a Pau— i que, com a Ressuscitat, l'estima encara* [4]. Sí, amb aquest mateix amor ens ha buscat a nosaltres.

Després de la trobada en el camí de Damasc —trobada que va revolucionar completament la seva

vida—, Crist es va convertir en el punt focal de la persona i de l'obra de Saule, fins al punt que l'Apòstol va poder afirmar amb tota veritat: *mihi vivere Christus est* [5], per a mi, el viure és el Crist. I ho explica molt gràficament als cristians de Filipis: *però aquests mateixos avantatges que jo tenia pel Crist, els he considerat desavantatges. I encara més: fins considero desavantatjoses totes les coses per l'excel·lència del coneixement del Crist Jesús, el meu Senyor, pel qual m'he avingut a perdre-ho tot i a considerar-ho com escòries per tal de poder guanyar el Crist i ser trobat en ell no tenint la meva pròpia justícia, la que prové de la Llei, sinó la de la fe en el Crist, la justícia que prové de Déu, fonamentada en la fe* [6].

Ensenyament vàlid i sempre actual per a tots els cristians. És important que ens adonem de com Jesucrist pot influir en la vida d'una persona i, per

tant, també en la nostra pròpia vida [7], subratlla el Papa. Alimentem en els nostres cors aquest únic afany: viure en Crist, de Crist i per Crist; tractar-lo en l'oració i en l'Eucaristia, per a identificar-nos més i més amb Ell; dur-lo a les persones que trobem al llarg del nostre camí. Considerem que, el que ens pugui apartar de Déu, hem de considerar-lo *escòria* —com Pau— i rebutjar-lo enèrgicament lluny de nosaltres, amb la gràcia del Senyor.

Per arribar a aquesta identificació amb Jesús, aspiració i meta de la persona cristiana, en primer lloc, hem de creure fermament en Ell, adherir-nos completament als plans que disposa per a cadascun de nosaltres. Sant Pau ens ajuda a entendre que la fe ha d'informar no només la intel·ligència, sinó també la voluntat i el cor: el nostre ésser sencer. Afirmar que la justificació —el do de Déu pel qual som alliberats

dels nostres pecats i incorporats a la comunió de vida amb la Trinitat Beatíssima— precedeix tota obra o mèrit humà. Procedeix d'una elecció pura i gratuïta de l'Amor diví. En la seva carta als Romans, per exemple, escriu sant Pau: *l'home és justificat per la fe, sense les obres de la Llei* [8]. I als Gàlates: *sabent, però, que ningú no és justificat per les obres de la Llei, sinó solament per la fe en Jesucrist, també nosaltres hem cregut en el Crist Jesús a fi de ser justificats per la fe en el Crist, i no pas per les obres de la Llei, ja que per les obres de la Llei ningú no serà justificat* [9].

Ser justificats significa saber-se aollits per la justícia misericordiosa de Déu, entrar en comunió amb Ell i, per això, participar de la seva santedat de manera real i veritable: ens fa veritables fills seus, en Jesucrist, per la gràcia de l'Esperit Sant. Comentant aquestes paraules de l'Apòstol, el Papa explica que *sant*

Pau expressa el contingut fonamental de la seva conversió, el nou rumb que va prendre la seva vida com a resultat de la seva trobada amb el Crist ressuscitat. Sant Pau, abans de la conversió, no era un home allunyat de Déu i de la seva llei (...). No obstant això, a la llum de la trobada amb Crist, va comprendre que abans només havia buscat construir-se a si mateix, la seva pròpia justícia, i que amb tota aquesta justícia només havia viscut per a si mateix. Va comprendre que la seva vida necessitava absolutament una nova orientació. I aquesta nova orientació l'expressa així: “la meva vida d'ara en la carn, la visc per la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va oferir a si mateix per mi” (Ga 2, 20) [10].

Hem de seguir un camí de fe, per a poder viure en Crist. **T'ho diu sant Pau, ànima d'apòstol: *Iustus ex fide vivit.* —El just viu de la fe.**

—Què fas que deixes que s'apagui aquesta flama? [11].

Precisament perquè aquesta virtut la rebem com do gratuït, hem d'impetrar-la de Déu amb humilitat. Aquest primer pas, constantment renovat, es torna sempre més necessari per a avançar pel camí de la vocació cristiana. La hi demanem al Senyor cada dia? *Adauge nobis fidem!* [12], clamaven els Apòstols dirigint-se al Mestre, en prendre consciència dels seus límits i imperfeccions. I així hem de comportar-nos nosaltres. Quina bona jaculatòria perquè la repetim freqüentment! A més, en resar en primera persona del plural, ens obrim als altres: ens reconeixem fills del mateix Pare celestial, germans en Crist, i la nostra oració serà escoltada més fàcilment, perquè ens empenyerà a no tancar-nos en el cercle del nostre “jo”, que és el gran enemic de la identificació amb

Jesucrist, sinó a girar entorn de Déu, a pensar en els altres per Déu.

Sant Josepmaria, fermament persuadit d'aquesta realitat, puntualitzava que —lluitant per conduir-nos d'aquesta manera— s'aclareix la senda per a arribar a ser **contemplatius enmig del món.**

Aquesta convicció, afegia, ens durà a preocupar-nos sempre dels altres, per amor de Déu, i a no pensar en nosaltres mateixos; de manera que al final de la jornada, viscuda enmig dels afanys de cada dia, en la nostra llar, en la nostra professió o ofici, podrem dir, en fer l'examen de consciència:

Senyor, no sé que dir-te de mi: he pensat només en els altres, per Tu! El que, amb paraules de sant Pau, es podria traduir: *vivo autem, iam non ego: vivit vero in me Christus!* (Ga 2, 20). No és això ésser contemplatius? [13].

L'Apòstol escriu innombrables vegades en les seves epístoles que el cristià està “en Crist”, o el que és igual, que “Crist està en vosaltres”. *Aquesta compenetració mútua entre Crist i el cristià, característica de l'ensenyament de sant Pau, completa la seva reflexió sobre la fe, ja que la fe —explica Benet XVI—, encara que ens uneix íntimament a Crist, subratlla la distinció entre nosaltres i Ell. Segons sant Pau, però, la vida del cristià té també un component que podríem dir “místic”, ja que implica entotsolar-nos en Crist i Crist en nosaltres [14]. Per aquest motiu l'Apòstol pot exhortar-nos: *tingueu en vosaltres els mateixos sentiments que tingué el Crist Jesús* [15]. Entens ara aquella insistència del nostre Pare, repetint: *vultum tuum, Domine, requiram?* [16].*

Filles i fills meus, tot aquest ensenyament meravellós no es queda en una entelèquia, no es redueix a una simple teoria, sinó que és una

realitat palpitant, que hem d'esforçar-nos per traduir en la pràctica; i, a més, està a l'abast de cadascú, amb la gràcia de Déu, com li va succeir a l'Apòstol dels gentils.

El Sant Pare ens convida també a treure dues conseqüències. *D'una banda, la fe ha de mantenir-nos en una actitud constant d'humilitat davant Déu, més encara, d'adoració i lloança (...). Cal que no rendim a res ni a ningú l'homenatge que li rendim a Ell. Cap ídol no ha de contaminar el nostre univers espiritual; en cas contrari, en comptes de gaudir de la llibertat aconseguida, tornarem a caure en una forma d'esclavitud humiliant. Per altra banda, la nostra radical pertinença a Crist i el fet que “estem en Ell” ha d'infondre'ns una actitud de total confiança i d'immensa alegria [17].*

Com canvia la vida quan aquestes llums es mantenen perennement

enceses en l'ànima! Esforcem-nos a fer ressonar aquesta *bona nova* en les oïdes de moltes i de molts. Podem estar segurs que l'any paulí porta amb sí una gràcia especial per a difondre aquestes veritats.

En la Mare de Déu, l'actitud de fe i la identificació amb Crist van arribar als cims més alts que una criatura pot arribar a assolir. En celebrar en aquest mes la seva gloriosa Assumpció en cos i ànima al Cel, meravellem-nos una vegada més contemplant els prodigis que la gràcia divina és capaç de realitzar, si troba correspondència en les persones. Certament, en la Mare de Déu, triada des de l'eternitat per a ser Mare del Verb encarnat, el favor diví es va manifestar amb plenitud. Nosaltres, fills seus i germans de Jesucrist, volem semblar-nos a la nostra Mare. Per això, en renovar el dia 15 la consagració de l'Obra al seu Cor Dolcíssim i Immaculat,

demanem-li que es tornin realitat — en cadascuna i en cadascun— les súpliques que li dirigim.

El mes d'agost porta amb si altres commemoracions. El dia 23 és l'aniversari de quan Joan Pau II va donar a conèixer la seva decisió d'erigir l'Opus Dei en prelatura personal. Un 7 d'agost, en 1931, sant Josepmaria va comprendre amb llums noves que els fidels de l'Obra —dones i homes— estan cridats a posar la Creu de Crist en el pinacle de totes les activitats humanes.

Precisament en aquesta data, aniversari de la meva ordenació sacerdotal, tindrè l'alegria de clausurar les sessions del procés instruït en el Tribunal de la Prelatura amb vista a la Causa de canonització de l'estimadíssim don Àlvaro. Ja us he demanat, en diverses ocasions, que encomaneu els passos successius: el reconeixement oficial

de la santedat del primer successor del nostre Pare redundarà en gran bé per a l'Església i per a les ànimes.

Torno a les paraules amb que he començat aquesta carta. Vaig pels diferents llocs d'Orient amb cadascuna i amb cadascun de vosaltres: aquest pensament m'omple de fortalesa, i m'anima a repetir-vos el que el nostre Pare va voler posar en la sobreporta del sagrari de l'oratori de Pentecosta, en la Villa Vecchia: *consummati in unum!* [18]. Hem de sostenir-nos els uns als altres, perquè la lluita personal cap a la santedat sigui constant, ferma, alegre; començant i recomençant cada dia, per a aprendre a estimar a Déu en tot.

Amb tot afecte, us beneïx

el vostre Pare

+ Xavier

Manila, 1 d'agost de 2008.

.....

1 1 *Te* 1, 2-3.

2 Benet XVI, Homilia en la inauguració de l'any paulí, 28-VI-2008.

3 *Ga* 2, 20.

4 Benet XVI, Homilia en la inauguració de l'any paulí, 28-VI-2008.

5 *Fl* 1, 21.

6 *Ibid.* 3, 7-9.

7 Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 8-XI-2006.

8 *Rm* 3, 28.

9 *Ga* 2, 16.

10 Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 8-XI-2006.

11 Sant Josepmaria, *Camí*, n. 578.

12 *Lc* 17, 5.

13 Sant Josepmaria, *Instrucció*,
maig-1935/14-IX-1950, nota 72.

14 Benet XVI, Discurs en l'audiència
general, 8-XI-2006.

15 *Fl* 2, 5.

16 Cf. *Sal* 26, 8 (Vg).

17 Benet XVI, Discurs en l'audiència
general, 8-XI-2006.

18 *Jo* 17, 23.